

Škubla jsem sebou a cítila jsem, jak mě polil ruměnc studu. Burane pitomej, nemůžeš dělat aspoň trochu rámus?

Přehodila jsem si blůzku přes obnažená ňadra a pípla jsem: „Ahoj, proč ne.“

Shlížel na mě mladík přibližně mého věku. Tipovala jsem, že se bude škodolibě usmívat, ale tvářil se upjatě.

„Ty mě zřejmě neznáš. Já jsem Erik.“

„Těší mě, Lenka,“ zmohla jsem se na odpověď, levačkou jsem si přidržela halenku a podala jsem mu sluníčkem rozpálenou ruku.

Všimla jsem si drahých chytrých hodinek a neméně krásného chytrého náramku a styděla jsem se ještě víc. K těm Volarům se to hodilo. Posadil se vedle mě, ale s decentním odstupem. Přece jen jsem byla v podstatě téměř nahá.

„My se odněkud známe?“ sondovala jsem obezřetně. Takového kluka bych si pamatovala. Vysoký, poměrně hezký v obličejí, šedomodré oči, krátké strniště na tváři, dlouhé hnědé vlasy po ramena, v uších modré náušnice, zřejmě nějaký gadget... Vyzařovala z něj inteligence, ale možná i lehká nejistota. Na sobě měl zářivou havajskou košili, modré bermudy a sportovní sandály. Všechno velice šik.

„Ještě jsme se nepotkali, ale stejně o tobě vím spoustu věcí,“ usmíval se záhadně.

„A to jako jak?“ zeptala jsem se naivně. Ukázal prstem ke svému uchu.

„Kamerky napojené na AI. Naskenovaly ti oční duhovku a dál to znáš třeba z Metaverza.“

Jasně, rozšířená realita, jenže bez brýlí. Hodně chytrá věčička. Vidí mě v reálu a vedle mě se mu promítají tabulky s informacemi. Všimla jsem si, jak ťuká prstem na pravou náušnici a občas ji pootočí.

„Mimochodem, AI tě vyhodnotila jako naprosto důvěryhodnou osobu,“ řekl mírně a škodolibě dodal: „Doufám, že tě to nezklamalo.“

„Ani náhodou! Aspoň konečně pochopíš, že ty tvý vychytávky stojej za houby! Proč by mi asi říkali Desperado?“ zažertovala jsem.

Vyprskl smíchy a s mírným úšklebkem připustil: „Na tom něco bude.“

„Tak mi o mně něco řekni,“ provokovala jsem ho. Pootočila jsem se a podívala jsem se mu přímo do očí. Byly překvapivě živé.

„A co konkrétně? Rodina, škola, zájmy, zdravotní stav?“

„Něco těžšího. Přijímačky na gympl nebo zdravotní stav, prosím.“ A hned jsem to měla jako na talíři. Ach jo, dosud jsem věřila, že aspoň lékařské tajemství se dodržuje. „Snad tam taky nevyvėsili, kdy jsem měla první měsíčky?!“

Zaťukal si na náušnici a vychutnal si mě: „Vyvėsili. Chceš to opravdu vědět?“

„Nechci!“ odsekla jsem a určitě jsem byla červená i na zadku. „Nemělo by to náhodou bejt tajný?“

„Také je,“ uklidňoval mě, „ale já mám speciální prověrku na tajné věci.“ Nevypadalo to, že se vytahuje.

„V tvým věku?“

„Neboj, jako bych to nevěděl. Zásadně toho nezneužíváme.“

„A kdo je to my?“

„Vedení naší firmy, NuwGd.“ To je úspěšný český startup založený na umělé inteligenci.

„Ty snad už pracuješ?“ zeptala jsem se s despektem. „Kolik ti je, osmnáct?“

„Bude mi sedmnáct a...“

Skočila jsem mu do řeči: „Je mi sedmnáct a jsem cvok.“